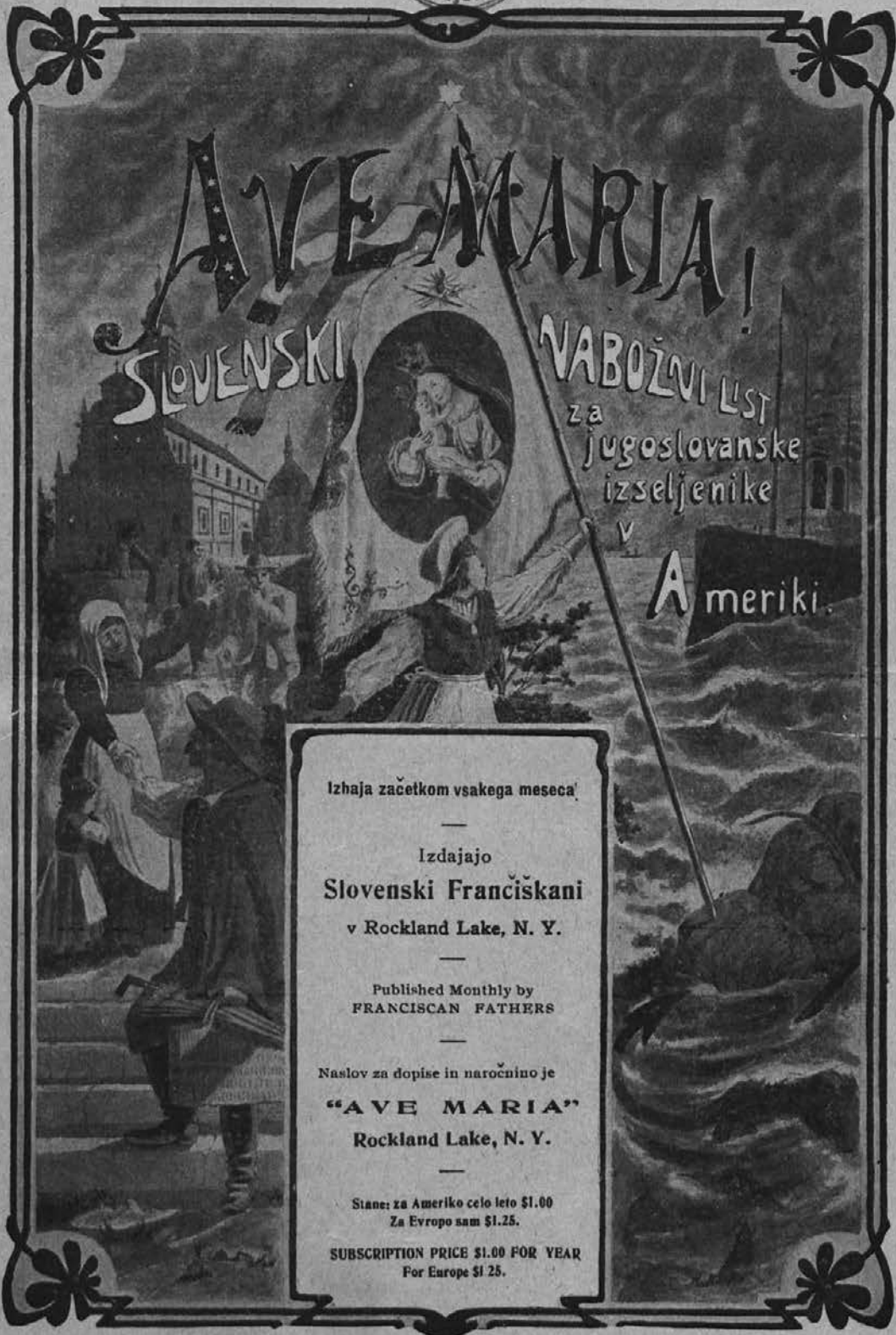

AVE MARIA!

SLOVENSKI **VABOŽNI LIST**
za
jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki.

Izhaja začetkom vsakega meseca

Izdajajo
Slovenski Franciskani
v Rockland Lake, N. Y.

Published Monthly by
FRANCISCAN FATHERS

Naslov za dopise in naročnino je
"AVE MARIA"
Rockland Lake, N. Y.

Stane: za Ameriko celo leto \$1.00
Za Evropo sam \$1.25.

SUBSCRIPTION PRICE \$1.00 FOR YEAR
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter April 22, 1910, at the Post Office at Rockland Lake, N. Y.; under the Act of Congress of March 3, 1879.

NAROČITE SE NA LIST "AVE MARIA!"

VSEBINA 1. ZVEZKA:

Srečno Novo Leto!	1
V Boju Za Krono!	2
Na Delo Za Katoliški Tisk!	4
Dobri Namen	5
Pravi Apostol	5
Na Sveti Večer.	6
Pred Tabernakelom	8
Praktičen Katoličan v Ameriki.	10
Cerkvene Novice iz Slovenskih župnij.	11
Važen Dekret	14
Slovenski Indijanski Misijonarji.	15
Družba Sv. Rafaela.	16

VABILO K NAROČBI.

Še enkrat ob novem letu vabimo vse rojake k obilnemu naročevanju na naš list "Ave Maria." Združimo se vsi v krepko delo za napredek katol. časopisja med nami ameriškimi Slovenci.

Tako, kakor je šlo do sedaj mej nami ameriškimi Slovenci, ne sme iti naprej! Dobri molče, brezverci in socialisti so pa pridno pri delu. — Preteklo leto je dovolj jasno pokazalo, kako žalostni so sadovi sedanjih naših razmer. Kogar to še ni zmodrilo, kdor še sedaj ne pozna nevarnosti časa in važnosti odločnega katol. tiska mej nami, ta je v resnici že sam v nasprotnem taboru. Društvo za društvom si pridobivajo, da bodo tako prišli po časi do vse organizacije, do jednot samih. List za listom skušajo pridobiti za svoje glasilo in za svoje pomagace pri svojih podlih namenih.

Mi naj pa mirujemo? Rojaki, z velikimi stroški zidate cerkve in šole. Ponovimo besede Portugalskega škofa: "podpiranje katol. tiska, kat. časnikov je važnejše, kot zidanje cerkev in samostanov. Kdor ima časnikarstvo, ima prihodnost."

Zato rojaki na delo!

Vabimo Vas vse v naš krog!

Naročujte se na list! Razširjajte ga! Naj bi nam vsak naš naročnik poslal kot novoletni dar vsaj enega novega naročnika!

List "Ave Maria" stane celo leto le \$1.00.

Naročnino naj se pošlje naravnost sem listu, ali pa naj se odda našim zastopnikom. Zastopnike prosimo za krepko sodelovanje in pomoč.

Bog povrni vsakemu, vsako najmanjšo uslugo, katero stori za naš list.

Cisti dohodek lista je namenjen za vzgojo ameriških slovenskih dečkov, ki hočejo postati slovenski duhovniki.

Z Bogom in Marijo za narod!

V molitev se priporočajo:

Bolna oseba! — Za spoznanje poklica! — Za spreobrnjenje hčere (sv. maša opravljena, kakor ste želeli). — Bolna mati. — Urednik priporoča svojega bolnega očeta! — Žalostne razmere v nekem kat. društvu, kjer je veliko prepira in homatij, (Hvala!) — Neko podjetje! — Bolnega brata z obljubo,

ako ozdravi, da se bo javno zahvalil v A.M. — Mož pijanec. (Preberite zgodnico v današnji številki). — Sebe samega v hudih poskušnjah (sv. maše opravljene, kakor ste želeli).

Sv. Oče. Naša slovenska duhovščina v Ameriki. — Kat. časopisje mej nami ameriškimi Slovenci. — Slovenske šole!

Če več ne, dragi bralec, vzdihni saj: Presveto Srce Jezusovo, usmili se jih! Nebeška Mati, pomagaj jim, ki v tebe zaupajo!

Zahvale za vslišano molitev:

Bolna mati, ki je dolgo bolehal, sedaj je pa popolnoma zdrava. (Hvala!) — Stiskana mati, za spreobrnežjo moža. — Za dobljeno dobro delo po dolgem iskanju! (Kadar boste mogli! Za to si ne delajte skrbi!)

V vsaki naselbini želimo dobiti moža, ki bi hotel sprejeti zastopništvo lista. Ako ga v tvoji naselbini še ni, ali bi ne hotel ti prevzeti te službe? Res, služba je teška, ker delo za kat. liste ni tako lahko, kakor je za nasprotno. Nebeško kraljestvo pač silo trpi! Toda silni ga bojo dosegli! Kar pogum! Kolikor boš mogel narediti, pa boš! Vsaka usluga je pa dobro delo in hvaležni smo zanj. Piši še danes uredniku, da si pripravljen biti zastopnik lista "Ave Maria."

Listnica uredništva!

L. Z. — Da, bral sem ono "kolobocijo" in sem se pripravil odgovoriti. Toda bolj ko sem bral ona dva "članka," oziroma "člančiča," manj sem vedel, kaj hoče pisatelj, znani R. F. D. reči? Slednjič sem si pa mislil, da ni treba še posebnega odgovora, ker je vse, kar pišemo v našem listu, samo odgovor na take "napredne" članke! Toraj le ne razburjajte se radi takih malenkosti! Krepko vsi skupaj, ki mislimo eno, pa jim bomo dali odgovor s tem, da jim bomo ob sklepu leta pisali: Lista ne maram več, ni za nič!

R. G. — Tudi te dopise sem bral! Res nikdar bi ne vrjel, da so mej Slovenci take propalice, ki morejo imenovati sv. mašo "komedijo," mašna oblačila "maškaradne cunje!" Sicer pa le zasledujte jih pridno! Vremena Kranjcem bojo se zjasnila tudi tu v Ameriki! Kar pogum, pa sreča junaška! Mora iti! Le pridno širite svoje prepričanje mej rojaki! Hvala Vam za krasne besede.

I. S. — Tudi mi smo teh misli. Pa kaj naj naredimo? Ali naj v listu povemo svoje misli? Seveda, če ne bo drugače, kajpak! Toda počakajmo še! Zdravi!

NAROČNIK LISTA, ALI DRUŽBENIK SV. RAFAELA, KI NE DOBI REDNO LISTA "AVE MARIA," NAJ NAM NEMUDOMA SPOROČI!

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Srečno Novo Leto!

Novo leto nas zopet pozdravlja! S smehljajočim, upolnim pogledom nam prihaja nasproti. Toda kaj nam prinaša, zamanj skušano zvedeti. Njegovi darovi so nam prikriti. Želimo in voščimo si sicer, da bi nam vsak dan novega leta donašal le novega veselja, nove sreče, le lepih darov. Ali bo res tako?

To pa od nas samih zavisi. Kaj pa je sreča? Kdo je v resnici srečen in zadovoljen? Nekateri in največ jih misli: bogatin je srečen. Toda vprašajmo vse milijonarje, vse bogatine, je li njih življenje v resnici srečno, je njih srce zadovoljno, imajo dovolj vsega! Ali ne berete kako hrepene še po več in več denarju. Če se le more kakemu bornemu delavcu utrgati ali prihraniti kak sam vinar, pa bodo to storili, da si pridobe več. Toraj zadovoljni niso! Ali so srečni? Pred nekaj meseci je prinesel nek New Yorški dnevnik članek, "Iz življenja ameriških milijonarjev." Tam preiskuje življenje teh novodobnih kraljev. Navaja več kot 100 slučajev. Niti pri enem ne omenja, da bi bil srečen.

Drugim je meseno vživanje sreča, tretjim pijača, četrtim lepe obleke, petim igrače itd. So li res srečni, ki so to "srečo" dosegli? Ne in ne!

Tu pa navajamo sv. Cecilijo in celo vrsto mučenic. Pripeljali so jih na morišče. Radi stanovitnosti v veri so jih mučili in trpinčili na najgrozovitejše načine. Pa vse so to sveti mučenci pretrpeli in se radovali?

Bil je neki sv. Frančišek. Vse posvetno, denar, premoženje, vživanje, časti, sploh vso "srečo" je vrgel proč od sebe in se popolnoma udal službi božji, spolnjevanju evangelijskih nauk. Živel je v skrajni revščini in pomanjkanju, bil je zaničevan kot norec. Pa v sredi te revščine, sredi tega preziranja od sveta, rekel je večkrat: "Gospod, kako sladak si vsem, ki Te ljubijo! O, Gospod, kako srečen sem! Kako zadovoljen sem! O vse stvari veselite se z menoj, ker sem nepopisno srečen!"

Krepko dekle se je odločilo od sveta in se posvetilo službi božji kot redovnica. Ne sme več med svet, ne sme več v domačo hišo, ne sme v gledališča, nima lepih oblek, ne gleda za njo mladina — sploh vso "srečo" je vrgla proč od sebe. In kako srečno je to srce pod to ubogo redovno obleko!

Kje je toraj sreča? prava sreča? Po teh primerah je jasno!

Sreča je le ena, sreča srca. Zadovoljnost le ena, zadovoljnost čistega in Bogu vdanega srca. In to srečo vošimo svojim bralcem!

V Boju Za Krono.

1. Lilija sredi trnja.

Kako prezirljivo govore prepogosto razni novodobni modrijani o krščanstvu. Ali nisi še čul dragi bralec imenovati krščanstvo "stara šara?" "Tema" so njegovi nauki in vsakdo ki se jih drži, on sedi—po njih menju—v temi. In vendar krščanstvo obstoji že skoro dve tisočletji. Koliko milijonov src je že osrečilo! Koliko človeških zatemnelih

je posebno krasne cvetke v prvih časih svojega obstanka.

Komaj je Gospod blagoslavljač odšel na desnico Svojega Očeta, kjer vlada vesoljno stvarstvo, zadivjale so peklenške moči zoper njegovo zapuščino—zoper krščanstvo. Začeli so se brusiti meči in sekire, ostriti bodala. Človeški zblodeni razum si je

SV. GECILIJA.

razumov je razsvetlilo! Kdo more vse to naštet? Kakor je pisal sv. Janez o Jezusu, da je hodil okrog in delil dobrote, isto velja tudi o krščanstvu. Svet ima od krščanstva le dobrote.

V resnici, "po njih sadu jih bodeite spoznali," povedal je Gospod. Po sadovih krščanstva se more spoznati bistvo krščanstva samega. Če je pa krščanstvo rodilo že krasne sadove, če jih rodi še danes, rodilo

začel izmišljevati morilno orožje, kolikor najgrozovitejše mogoče, pripravljali so se kotli, kamor so metali spoznavalce tega nauka, iz Afrike so dovažali najkrvoločnejše zveri, ki bi trgale in trle njih kosti. Tedaj je pa pokazalo krščanstvo svojo velikansko moč. Močnejša je bila kot vsi meči, stano vitnejša kot vsi ognji in sicer skozi tri stoletja. Kruti preganjalci krščanstva so legali v grob, rabeljnom so omahnile utrujene roke,

sekiro so se skrhale, zemlja se je napila mučeniške krvi, — krščanstvo je pa vedno bolj zmagovalo.

Mučeništvo! Kdo ga razume dandanes? Položiti ude pod rabeljnov meč, dati si trgati meso s telesa, leta prenašati najhujše muke in to za sv. vero, za nauke krščanstva. — O krščanstvo kako vzvišeno si! Zakaj te tako malo cenimo! Ali je res človeški razum tako otemnel, da ne čuti več nebeško-sladkih tvojih žarkov?

In ne le možaki, ženske, občutljive ženske, mlade, komaj odrasle deklice so polagale enako možkim svoje glave pod rabeljnov sekiro — za sv. vero! Da, krščanstvo, ti si močnejše kot vsa zloba sveta, ti si močnejše kot najmočnejša narava, ti si močnejše kot najmočnejši človeški razum. Vse se ti mora ukloniti!

Pa naj grem nazaj, kjer sem mislil začeti.

* *

Bilo je v Rimu za časa papeža sv. Urbana in cesarja Aleksandra Severa. Tu je živila srečno in zadovoljno bogata plemenitaška družina. Dasi se je krščanstvo že precej razširilo tudi v višje kroge, vendar je bila ta družina še poganska. Imela je velikanska posestva in krasne palače v Rimu. Po vseh teh palačah je viselo po stenah vse polno vencev in zmagoslavnihi znamenj prededov, kar je pričalo o imenitosti te rodovine. In res, njeni udje so opravljali najvišje državne službe, bili so vojskovodje v veliko vojskah, kjer so si pridobili obilo lavorjevih vencev zmagoslavja.

Ta družina je imela v času naše povesti, v prvi polovici tretjega stoletja dragocen biser — hčer edinko, z imenom Cecilija. Ravno nekaj destletij sem je že krščanstvo vživalo vsaj navidezno začasni mir. Tedaj se je pa mogočno razširilo med vse sloje rimskega naroda. Tudi ta družina je prišla v dotiko s kristjani. Tako je sprejela Cecilija pouk v krščanskih skrivnostih že v svojih otročjih letih. Stariši Cecilijini so ostali pogani, vendar hčerki niso branili postati kristjana, saj je bilo tudi na cesarjevem dvoru že veliko kristjanov, ki so se javno priznavili k tej veri. Tako se jim ni zdelo poniževalno, ako se tudi njih hčerka priznava k njej. Tako je slobodno smela hoditi h krščanski službi božji, obiskovati grobišča mučencev, da, smela je širiti sv. vero tudi doma med sužnje in posle. "Kaj bi ji branila," je rekla mati "saj vidim kako veliko veselje ima, ako pridobi kakega novega spoznavalca za svojo vero. Pa tudi posli so vsi drugačni, kakor hitro sprejmo to vero." Tako je bila kmalu vsa hiša razun starišev krščanska.

V resnici, slabotno dekle, ako hoče porabiti svoj vpliv za dobro stvar, večkrat lahko veliko več stori, kakor pa možki, naj ima še

lepše zmožnosti. Da bi se pač vsa dekleta zavedale te svoje moči!

Sv. Urban, papež, je osebno poznal to dobro deklico in jo je zelo čislal. Bila je sploh ljubljena cele cerkvene občine. Zlasti pa so jo poznali siromaki, ki so prejemale obilne darove iz njene roke.

Tako je z vestnim spolnjevanjem svojih verskih dolžnosti, v strogem življenju, zatajevanju same sebe, v molitvi in dobrih delih preživela Cecilija svoja dekleška leta.

Velikanska je bila tedaj spridenost med rimskim narodom. Najgršim človeškim strastem so postavljali templje, naredili kipe, ki naj bi predstavljali te strasti in jih po božje častili. Ti ostudni bogovi in boginje so imeli svoje praznike. Na te praznike so se vršile tem "bogovom" grozne stvari! Strast se je častila s strastjo. Bog tatvine n. pr. se je slavil s tatvino, bog pijančevanja se je častil s pijančevanjem, boginja nečistosti z najostudnejšo nesramnostjo. Da, kdor hoče poznati človeško naravo brez duha sv. vere, naj prebira zgodovino rimske paganske dobe! Tu se mora človeštvo studiti vsakemu, če ima le še malo sramu in samozavesti!

Poganski stariši Cecilijini niso sicer šli v tem tako daleč kakor narod. Vendar so imeli tudi svoje poganske veselice in prireditve, katerih se je morala udeleževati tudi Cecilija.

Vendar v sredi te grozne poganske razuzdanosti in pokvarjenosti, v kljub vsem velikim in obilnim priložnostim in nevarnostim pa je ostala Cecilija zvesta svoji veri. Kakor lilija sredi trnja se je razvijala in se kmalu razvila v krasno cvetko, po kateri se je ozrlo marsikako rimsko mlado oko, po kateri je marsikak rimski plemič pozelel.

Seveda so se ji klanjali in dobrikali, kakor je pač bila vedno navada. Toda Cecilija je svoje srce darovala Bogu. Da, sklenila je darovati svojo čistost Bogu in nikdar ne stopiti v zakonski stan.

Toda stariši niso mogli razumeti tega. Ona, njih bogata, krasna, čednostna, edina hči, pa, da bi se ne omožila, darovala svoje mu Bogu svoje devštvo, — in to za vedno? Kot poganom jim je bilo to nerazumljivo. Vendar predno je slutilo angeljsko čisto dekle, bližale so se hude poskušnje njenemu sklepu.

Cecilija je dozorela in se razvila v krasno dekle. Skrbni stariši so ji začeli prigovarjati na možitev. Da, skrbna mati ji je kar celo izbrala mladeniča in sicer iz najuglednejše rimske družine. Bilo mu je ime Valerijan, ki je bil še pogan.

"Draga Cecilija" ji je rekla nekoč mati, "vidiš, midva se starava, ti si stara zadosti, čas je, da se omožiš. Stori nama to ljubav!" Cecilija je vselej prebledela in skušala mater pregovoriti, da je še čas zato. Sploh pa, da

se nikdar ne misli omožiti. "Mati, dala sem svoje srce Bogu, kako mu naj ga sedaj vzajem in dam človeku? Ne, ljuba mamica, ne silite me v zakon."

Nekaj časa so ti izgovori obveljali, seveda le za čas. Toda nekoč jo pozove oče pred se in ji pravi: "Cecilija, moja želja je, da se omožiš! Valerijan je dober mladenič, vzeti ga moraš."

Cecilija je poznala svojega očeta in njeno odločnost. Vedela je, da ne bo odjenjal. Kar si je naprej vzela, to bo skušal tudi doseči z vso odločnostjo. — Cecilija je tiho odšla izpred očeta, ko je videla, da so vse prošnje in vsi izgovori zamanj.

Šla je v svojo sobo in v goreči molitvi izročila sebe in svojo zadevo Bogu. Zaupala je trdno na njegovo pomoč.

Valerijan je bil izjema rimske mladine. Od narave bolj resen, bil je plemenitega obnašanja in tudi dobrega srca. Da, stariši Cecilijini res niso imeli slabega okusa. Tudi njegovo srce je gorelo za Cecilijo. — Prihajal je velikrat v palačo na Cecilijin dom. Vendar Cecilija se mu je umikala, da ji nikdar ni mogel povedati svojih misli in čuta do nje. Kolikor bolj se mu je pa krepstna deklica umikala, toliko bolj je zakoprnelo po njej njegovo srce.

Valerijan je imel brata Tiburcija, enako

plemenitega, kakor je bil sam. Malo bratov se tako pristrčno ljubi med seboj, kakor sta se ljubila Tiburcij in Valerijan. Tako je imel Valerij pri svojih namenih zanesljivo pomoč v svojem bratu Tiburciju. Ta je silno želel, da bi Valerijan dobil Cecilijo, ker je vedel, da bi krepstna Cecilija ne le Valerijana osrečila, temveč tudi njega kot gospodinja v hiši.

"Ali si občudoval obnašanje Cecilije sinoči pri domači veselici," vpraša Valerijan Tiburcija zjutraj po neki domači zabavi, katero so Cecilijini stariši priredili Valerijanu?

"Da, to je v resnici biser rimskih deklet! Kako skromna, kako priprosta je v obnašanju in besedi,—da, res, brat, to je nevesta za te!"

"Pa kako jo dobiti? Čul sem od njene matere, da je odločno odrekla stopiti v zakon."

"Jaz pa mislim, da bo šlo. Pri tako krepstnem dekletu, treba previdnosti, da se pridobi. Jaz jo silno visoko čislam, zdi se mi, da je višje bitje!"

Da, pridobila sta Cecilijo, toda ne ona dva njo, temveč ona nju, kar bomo videli v naslednjem.

[Dalje sledi.]

Na Delo Za Katoliški Tisk!

Kdor pozna sedanje razmere, mu je pač znano, kolike važnosti in vpljiva je dandanes tisk; lahko rečemo, da tisk in denar vladata svet in da tisti, ki ima denar in tisk, danes največ premore. Zatoraj mora dandanes vsak katolik, če hoče biti vreden tega imena, smatrati za največjo in najvažnejšo dolžnost, po svojih močeh podpirati in razširjati katoliški tisk, ker pri tem se gre za vero in cerkev za posameznika, družino, narod, domovino in sploh za vso človeško družbo; gre se za pravi napredek, svobodo in mir, gre se za našo časno in tudi večno srečo.

Zato vam dragi čitatelji lista "Ave Maria" iz dna srca kličem: Podpirajte in razširjajte katoliške časopise, zlasti naš mali, za nas ameriške Slovence prepotrebni in prekristni listič "Ave Maria," da se poveča, da zamore več vsebine prinašati in več rojakov obiskovati ter tako več koristiti. Za vsak list je potrebno dvoje — pisatelj in agitatorjev. Za list pisati ni mogoče vsakemu, ker nima zmožnosti in potrebnega časa zato, toda agitirati je pa vsakemu mogoče. Zato dajmo ljudem priliko za naročenje lista vsaj s tem, da jim ga pokažemo, da ga spoznajo, ker potem, če ga poznajo, ga lahko naročijo, če ga pa ne poznajo, ga pa ne morejo, če tudi bi ga radi. In mnogo

jih je, ki bi si list naročili, ako bi ga le poznali. Zatoraj na delo! — Le pogledjmo kako sovražniki cerkve delajo z vsemi silami za svoje časopise, ker dobro vedo, da s časopisjem največ dosežejo, največ ljudi zapeljujejo, najbolj vero uničujejo, najbolj cerkvi ugled in veljavo spodkupujejo, najbolj duhovščini vpliv jemljejo, najbolj in na najlažji način širijo svoje zmote in laži. Zatoraj je naravno, da se je mogoče proti sovražnikom cerkve uspešno boriti in napade odbijati le z enakim orožjem, tudi s časopisjem. Kolikor bolj so slabi, protiverski listi razširjeni in čimveč hudega povzročajo, tem večja je tudi potreba razširjanja in podpiranja dobrih, katoliških listov. Naši očetje so v boju z grozovitimi Turki, sovražniki krščanstva, žrtvovali kri in življenje za sv. vero, dandanes pa se bori katoliški list proti modernim Turkom, t. j. brezvercem, kateri so pa še veliko hujši in nevarnejši od onih, ki bi katoliško cerkev in sv. vero radi popolnoma zatrli. Nam se ni treba z njimi bojevati z mečem in kri prelivati, ampak s podpiranjem in razširjanjem katoliškega časopisja. — Zato pa, dragi čitatelj, ako hočeš veljati za katolika, ne smeš biti brez katoliškega lista. Vedi, da je dandanes poleg sv. podobne in rožnega venca na steni

znamenje krščanske hiše tudi katoliški list na mizi. Vsak katolik bi moral imeti dandanes katoliški list! Saj imajo tudi socialisti socialistične in svobodomiselci svobodomiselne in sploh brezverci brezverne liste, — samo katolik naj bi bil brez katoliškega lista? Kakšnem katolik pa si, da nimaš svojega glasila? Ali ni žalostno med nami ameriškimi Slovenci, ki smo izključno katoliški narod, da imamo toliko listov, ki ne le da se za vero nič ne brigajo, ampak jo še najhujše napadajo? In koliko naših rojakov, ki niso v verskih resnicah temeljito ali pa čisto nič podučeni, zgubi sv. vero, ker čitajo samo protiverske liste, ki o cerkvi in duhovščini ničesar dobrega ne pišejo, slabega pa toliko, največkrat popolnoma neresnično ali pretirano. In če se takim listom dokaže njih laž in obrekovanje, oni tega ne prekličejo in njihovi čitatelji, ki niso od poštenih listov prav podučeni, imajo mnogokrat največjo laž za resnico. Od tod toliko slepega sovražstva do katoliške cerkve in duhovščine. Kdo toraj ne vidi velike potrebe katoliškega časopisja? Ljudje, kateri sovražijo cerkev, je ne sovražijo kot tako, kakoršna

je v resnici, ampak kot tako, kakoršno jim opisujejo in slikajo njej sovražni listi in spisi in kjer ni katoliškega časopisja, tam propada versko in нравno življenje.

Zatoraj, ako podpiramo katoliški tisk, storimo le kot katoliki svojo dolžnost, skrbimo obenem pa tudi sebi za izobrazbo, ki je dandanes vsakemu človeku tolikanj potrebna. Za pravo izobrazbo je pa treba poleg listov, ki nas podučujejo o vseh za nas važnih vprašanjih, čitati še posebno one liste, ki nas podučujejo o verskih stvareh, najvažnejših zadevah človeškega življenja, ker vsa druga izobrazba brez verske izobrazbe je toliko vredna, kakor pleve brez zrnja in lupina brez jedra — in tak list je "Ave Maria," prvi in edini slovenski nabožni list v Ameriki, katerega še enkrat toplo priporočam.

Kar je voda proti ognju, kar je zdravilo proti strupu, to je katoliški tisk proti brezverskemu tisku. Zato na ni dandanes potrebnejšega, važnejšega in bolj apostolskega dela, kakor je podpiranje in razširjanje katoliškega tiska.

A. Tomec.

Dobri Namen.

M. Elizabeta.

*Vsaka misel, vsaka želja,
vsak najslajši hip veselja;
kar je volja ukrenila,
kar so usta govorila:
vse, o Jezus, v slavo Tvojo,
vse, da rešim dušo svojo!*

*Kolikrat se roka zgane,
solza, ki na lice kane,
vsak pogled, stopinja vsaka,
kri, ki v srcu se pretaka:
vse, o Jezus, v slavo Tvojo,
vse, da rešim dušo svojo!*

*Vse bridkosti, ki jih nosim,
vsaka prošnja, ki jo prosim,
bol, ki tužnim jo olajšam,
če življenje drugim slajšam:
vse, o Jezus, v slavo Tvojo,
vse, da rešim dušo svojo!*

*Vsaka črka, ki jo pišem,
prašek vsak, ki ga izbrišem;
kadar moja igla vbada,
slednji up in vsaka nada:
vse, o Jezus, v slavo Tvojo,
vse, da rešim dušo svojo!*

*Vsaka pesem, ki jo pojem,
udje na telesu mojem,
vsaka jed, ki jo uživam,
ura vsaka, ko počivam:
vse, o Jezus, v slavo Tvojo,
vse, da rešim dušo svojo!*

*Vse, najmanjše moje delo,
vse, kar srečno bo uspelo,
kar vesoljni svet pretresa,
kar zazro samo nebesa:
vse, o Jezus, v slavo Tvojo,
vse, da rešim dušo svojo!*

Pravi Apostol.

Neka mlada deklica, Nežika po imenu, stara blizu deset let je ravno opravila prvo sv. obhajilo. Bila je kmečkega stanu. Nikdar ni uživala pravega veselja in sreče doma, še celo na dan prvega sv. obhajila ji je domači družinski nemir skalil nedolžno veselje in srečo. Kdo je bil kriv tej nesreči? Njen lastni oče! Bil je namreč hudo vdan

pijančevanju. Vselej, kadar se je bil preveč navlekel strupene pijače, bil je potem ves divji doma, kar je silno žalilo njegovo hčerko. Nežika je bila edini otrok, ki pa je imela dobro in skrbno mater. Nekega dne gre deklica po navadi v cerkev, kjer pazljivo posluša besedo božjo. Najbolj so ji segle v srce besede, ko duhovnik reče, "Če kdo

izmed vas želi izpreobrniti družino, naj postavi mednje osebo, ki zna veliko potrpeti in ako želite katerega rešiti, ki ga ljubite, — zatajajte se in delajte pokoro za tako osebo." Nenavadna svetloba posveti v dušo nedolžne deklice in naenkrat sklene, da hoče rešiti svojega očeta in srečo pridobiti celi družini. Drugi dan pri kosilu ni jedla drugega kot košček kruha. "Ali si bolna Nežika?" jo vpraša mati, vsa v skrbi. "Ne mati," odgovori hčerka. "Če nisi, pa jej kosilo" ji reče oče srdito. "Ne danes, oče" reče Nežika bolj tiho.

Še tisti večer pride njen oče domov ves srdit in pijan, tako, da je začel grozno razgrajati in preklinjati vse okrog njega. Dan pozneje si hčerka odreče vsi jedi pri kosilu razun koščka kruha in požirek vode. To pa je začelo njeno mater še bolj skrbeti. Oče pa jo začne zaničevati radi tega. "Jaz hočem, da ješ" ji reče jezo. "Ne oče, jaz sem obljubila Bogu," reče deklica, "da bom jedla samo toliko, da se živo ohranim, dokler vi ne boste nehali popivati ter zaničevati mater in preklinjati Boga. Jaz hočem trpeti, da vi ne boste kaznovani." Kakor oni, ki je dobil nepričakovani udarec — njen oče vstane in gre ven molčeč.

Tisti večer pa pride zgodaj domov in ves bolj resen, Nežika pa je bila vsa vesela tega. Toda moč slabe navade ga zopet vleče nazaj. Misli si, otrok gotovo ne bo ostal trden.

Hčerka pa je bila tega silno žalostna. Začela se je še bolj zatajevati, tako, da drugi dan ni užila nobene hrane. To pa njen oče ni mogel prenašati. Skoči pokonci, vzame hčerko v svoje naročje, poljubljuje jo ter reče: "Ali res misliš to nadaljevati Nežika?" "Gotovo oče" odgovori ona, "dokler ne bom jaz mrtva ali vi spreobrnjeni." Deklica reče to s tako odločnostjo, da je oče lahko videl, da ona to res misli. "Potem se hočem jaz spreobrniti" pravi na to oče, "kajti jaz bi ne mogel prenašati izgube moje drage hčerke."

Veliko ga je stalo, predno je premagal svojo strast, toda Nežika in njena mati sta prav goreče molile zanj in zmagal je. Njili dom je postal v prihodnje eden najbolj srečnih in veselih v celi župniji. Vse to je storil junaški sklep deklice pri prvem sv. obhajilu.

Slabost pijančevanja ni edina strast, ki bi se dala tako lahko ozdraviti na ta ali kak drugi način. Koliko je mladeničev, ki nimajo zadosti srčnosti, da bi se odpovedali slabi tovaršiji, ali da bi se varovali grešne priljubljenosti. Veliko bi tukaj lahko storile skrbne matere in dobre sestre, s previdnim ravnanjem in zatajevanjem samih sebe, ter tako pridobile pravo srečo in veselje življenju. — Naj sestre, ki imajo slabe izpridene brate, to dobro premislijo.

Sestra F.

Na Sveti Večer...

Bilo je pred božičnim praznikom.

Zgodaj popoldne se je oglasila piščalka jeklarne v New City, Pa., ter naznanjevala utrujenim delavcem po vseh oddelkih prostorne tovarne, da se delo za danes konča. Bil je to tudi plačilen dan za delavstvo.

Malo minut pozneje so se začele vsipati trume delavcev iz vseh poslopij in vsi hiteli proti enemu posloppju — proti glavni pisarni, kjer so jih že uradniki čakali, da jim oddajo krvavo zaslužene cente. Pred posloppje so se postavili v dolge vrste, kakor so imeli številke, ter drug za drugim prihajali ter sprejemali plačo. Klicali so jih po številkah. Številka 1, 2, 3 i. t. d. Če si pogledal te od črnih saj umazane obraze, če se jih opazoval pri njih težki hoji, če si pogledal na njih žuljave roke, videl si lahko, da kapitalizem v polni meri izrablja njih življenske moči, katere so mu ponudili za ljubi kruhek. Res, delo po jeklarnah je težavno delo in siromaki, ki se trpinčijo po njih, si težko zaslužijo svoje življenje.

Že skoraj mej zadnjimi delavci opazimo prihajati iz zadnjega posloppja v kotu tovarne krepko zraščene moža srednjih let. Krepka postava, vitko telo takoj pade v oči.

Sam koraka zamišljeno s svojo posodico, v kateri si je prinesel borno kosilce seboj v tovarno. Obraz je sicer od saj začrnel, vendar plemenite poteze obraza se vidijo razločno. Tudi on se postavi v vrsto, njegova številka je bila 215, ter se počasi pomika vedno bližje plačujočemu uradniku.

Pred njim je v vrsti nekoliko manjši a starejši mož. Tudi on je mirno čakal in se pomikal v vrsti, kakor so se drugi.

V tem je od zadaj nekdo malo porinil in cela vrsta se je nagnila naprej. Vsi so pogledali nazaj. Tudi naš znanec se je obrnil in v tem zagledal svojega prijatelja za seboj.

"Halo, Jože! Ti tukaj?"

"Da, tudi jaz hočem svoje zaslužene novce imeti? Ali misliš, da ne smem?"

"Seveda! Saj jih bomo pa tudi potrebovali. Božični pravniki so tu. Vsaki bo hotel doma imeti kaj novega!"

"Kakor kafa tako zgine ta ameriški denar. Velik je, pa nič ne zaleže!"

"Res, tudi meni se zdi, da sem imel več, ko sem imel doma krono, kakor če imam tukaj dolar, če je prav petkrat tako velik. — Pa za cerkev bo treba tudi kaj dati. Jutri je

božična kolekta. Gospod župnik je oznanil, da je za letos pokrtil vse stroške, da bo vsa kolekto obrnil za plačanje dolga. Saj boš tudi ti kaj dal, ali ne, Jože?"

"O, jaz pa že ne! Že več kot leto nisem bil v cerkvi in tudi ne grem, pa vse eno živim! Beži, bom jaz duhovnike redil? Delat naj gre, kakor grem jaz, pa se bo preživel! Mar sam zapijem. Vi, ki hočete imeti cerkev, le imejte jo, jaz je ne potrebujem!"

"Da, Jože, prav žal mi je zate! Dober mož si bil, dokler nisi prišel h Klemencu na stanovanje! Tam so te pa tisti socialisti popolnoma pokvarili. Res smiliš se mi!"

"Le sam sebi se smili, da si še tako neumen, da tu v Ameriki hočeš poslušati duhovnika. Veš, prav dober dečko bi bil, ko bi le ne bil tako zelo pod oblastjo tega našega lisjaka, Rev. Mlakarja. Le ne vem, kako te je mogel tako premotiti, saj drugače si jako pameten mož in se da s teboj govoriti."

"Brate, jako se motiš, če misliš, da sem pod oblastjo duhovnika. Res ga priznam za svojega duhovnega pastirja, katerega moram ubogati v verskih zadevah. Res, priznam, da našega gospoda jako visoko spoštujem. Pa meni je en duhovnik, ko drugi! V vsakem vidim nositelja tega, kar je meni najdražje. Moji stariši mi niso zapustili drugega kot pridne roke pa verno srce. Pa, hvala Bogu, prav zadovoljen sem s svojim stanom. Toisto bi tudi jaz rad svojim otročičem zapustil. Vidim, da jim tudi jaz ne bom mogel zapustiti ne premoženja ne denarja, vendar želim, da bi bili srečni v življenju. Slovenci vem, da ne bojo ostali, ker bojo materni jezik preje ali sleje zgubili. Pustil bi jim pa rad pridne roke, dobro vzgojo in verno srce. Jaz sem v tem našel srečo, gotovo bojo tudi oni. Mesto domače hiše, jim bom pa pustil našo milo cerkvico."

"Kaj ti pa da vera, to mi povej? Ali ti da jesti? Ali ti da piti ali te oblači? Daj, in daj, in zopet daj. Komaj prideš v cerkev že duhovnik moli roko in daj! In seči moraš v žep. In mej opravičim ti naprej in naprej kdo dreza pod nos s kakim peharčekom. Da, prismojene ste "ovčice," da nosite svoje žulje duhovniku, ki se Vam smeje in denarce šteje. Mene že ne bo več dobil!"

"Da, vi, ki se imenujete socialiste naprej in naprej kričite, kako duhovniki odirajo ljudstvo. Tega pa ne pomislite, če je to res? Vaši voditelji delajo z Vami tako, Jože! Da bi pa vašo pozornost proč obrnili, da bi ne videli, kaj delajo, pa kriče na tiste, ki se jim zde naj manj nevarne, na uboge duhovnike, češ, poglejte oderuhov! Pravilno bi bilo, ko bi rekli, "poglejte nas oderuhov!" In vi ste nerazodni dovolj, da vrjamate ter kričite za njimi."

"France, kaj takega si ne pustim reči! To ni res!"

"Vidiš, France, kaki ste? Proti vam se ne sme nič reči. Tudi stvari ne, ki so dokazane! Mi si naj pa mirno pustimo blatiti ne samo svojih voditeljev, ampak tudi stvari, ki je stvar našega srca, naše vero in cerkev? Duhovnik je služabnik vere! Vera je njegova tako, kakor je moja. Cerkev in šola in župnišče ni njegovo, ampak je ljudsko. Mi smo si to postavili za se. In vidiš, kako zlobne laži trosite zoper nas. Koliko si pa dal, ko si šel v cerkev? Kdaj je duhovnik sam od tebe tirjal v cerkvi denar? Plačal si enkrat med mašo svoj prispevek, to je bilo vse. In, ali si dal to duhovniku? Če je pa cerkev in šola naša? Ali si dal toraj njemu? Ali nisi dal nam, ki smo si morali to kupiti? Vidiš, kako zavijate resnico! Če moraš v cerkvi plačati, ne znašaj se nad duhovnikom, ampak nad nami možmi in farani, ki ne naberejo dovolj dohodkov za cerkev zunaj cerkve, da bi pokrili vse stroške! Če si vi socialisti postavite svoje dvorano in zahtevate prispevkov za udeležbo pri vaših prireditvah, da si vzdržite dvorano, ali se bo kak pameten človek jezil radi tega nad oskrbnikom dvorane? Čemu se toraj znašate nad nedolžnim! Nas primite!"

"Beži, beži! Res pa je le, da duhovniki odirajo ljudstvo! Le poglej Vašega duhovnika tukaj!"

"Res, Jože, že večkrat sem slišal in bral po vaših listih te neumne in krivične trditve! Ali se spomniš, kako ste obirali lani našega župnika, češ, da je ukradel cerkvi denar, da je nas slepil, in druge take neumnosti? Jaz sem sicer že preje vedno zelo pazil na vse, kako se ravna pri župniji. Takoj od začetka sem bil izvoljen za cerkvenega moža in sem od tedaj do danes odbornik. Zlasti od lani sem še bolj pazil na cerkvene račune. Glej, ves denar, ki pride, in ki gre, gre skozi naše roke, ali vsaj dobimo za vsako stvar potrjene račune in pobotnice. Natančno vemo, koliko je bilo dohodkov in koliko stroškov. In po vseh teh skušnjah, katere sem dobil v teh letih ti lahko kot prijatelju zatrdim, da nobeno očitjanje zoper duhovnike ni tako velika krivica, kakor je ravno to."

"Ej! Duhovnik si že zna pridobiti denarček, le ne vrjemi! Duhovniki so bogati!"

"Res, se morda dobi tudi taki, ki imajo. Pa to so le taki, ki so od doma, od starišev dobili. Videl sem, kako gre pri nas. Ko smo postavili cerkev, sam veš kako je bilo. Stroškov smo imeli veliko, dohodkov malo. Ali veš, kako se je gospod žrtvoval? Več let ni vzel nobene plače, le nekaj malega, da se je sploh mogel preživeti! Kako je imel borno stanovanje, samo, da je bilo manj stroškov! Ali se spomniš? Noben izmed nas ni stanoval v tako bornem stanovanju, kakor naš Father Mlakar. Več let si niti

gospodinje ni mogel plačati. Sam si je kuhaj, sam snažil in vse dal le za cerkev. Skozi osem let je hodil vsaki mesec sam od hiše do hiše in zbiral potrebni denar, da je plačal našo cerkev, ne svojo. Pri krstih in pogrebih ali porokah, pa sam veš, koliko mu dajete. Če se ne motim si bil pred adventom sam priča. Koliko si pa dal?"

"Jaz že nič! On ima več kot jaz?"

"Jože, misli vendar pametno, kdo mu bo pa dal, od kod naj pa dobi, da ima več kot ti? Ali misliš, da denar dela? Da, rečem ti prijatelj, če vzameš duhovsko službo iz stališča "businessa" je to prebito slab business. Ti boš dobil sedaj svojo plačo, kolikor si zaslužil. In kdo ti to zavida? Nihče! Vsakdo ti privoščil. Glej, ubogi duhovnik se pa ubija, se trudi, pa kako mu ogodrnjate vsaki grizljaj kruha! Če bi mu bilo res za denar, presneto bi bil neumen, da bi čakal na Vaše cente, se dal sramotiti po listih, se zatajevati za druge. Saj je študiral. Če bi ne bil duhovnik, bi bil pa lahko kaj drugega, kjer bi mu več neslo in kjer bi imel zložnejše življenje, kakor ga pa ima kot duhovnik. Jože, saj včasih si bil pameten mož! Pomisli na vse to! Ne kriči za neumnimi kričati, ki sami ne vedo, kaj kriče in zakaj!"

"Seveda, ti govoriš, kakor ti je sam napovedal. O, znajo, znajo ti tički ljudem na srce govoriti, da jim več dolarčkov prinese!"

"Jože, Jože, to je pa grdo! Res smo presedeli velikrat cele ure skupaj v župnišču v pogovoru. Govorili smo o tem in onem. Toda še nikdar se nam ni gospod potožil, da tega ali onega nima, da mora veliko potrpeti. Nasprotno vedno se hvali, da je zadovoljen. Ko je bil pred štirimi leti bolan in še ni imel sestre pri sebi, bila je moja žena tam, da mu je postregla. Solzna je prišla domov in pripovedovala, kako živi gospod revno. Še le letos po osmih letih, ko smo malo dolga odplačali, da ne bo toliko obresti, dobiva gospod polno plačo, kolikor je določena od škofa. Sedaj ima vsaj malo boljše. Ne, ne! Jože! Prijatelja sva in kot prijatelju ti rečem, ko bi bil ti samo eno leto na mojem mestu, bi pa duhovnike drugače sodil. Res, se morda sem pa tja dobi kak duhovnik, ki morda res skuša delati tako. Pa tak se kmalu zgubi, ker mora spoznati, da v duhovskem stanu se ne da delati denarja. Sicer si pa že ti na vrsti. Jože boš prišel saj jutri v cerkev k maši?"

"Ne vem!"

"Le pridi, le! Jože! Spomni se svoje žene doma in svoje družine in svojih otročev!"

"Bom videl! Z Bogom!"

Tovariša sta se razšla.

[Dalje sledi.]

Pred Tabernakelnom.

Ko še ni bilo parnikov, ki bi varno prevajali potnike iz stare domovine v novo, morali so se izseljenci voziti v navadnih ladjah, katere je gonil veter. Vožnja je trajala skoro dva meseca in je bila tudi zelo nevarna. Ob času viharja je bila taka ladija prepuščena na milost in nemilost divjih morskih valov.

Nekoč se je zgodilo, da so tako ladijo z izseljenci valovi tirali proti skalnatemu otoku, jo butili z vso silo ob skalo, da se je razbila. Vsi potniki so popadali v morje in velika večina jih je našla smrt v valovih. Le malo se jih je rešilo no otok. Med rešenimi je bila tudi neka mati s pol leta starim dojenčkom v naročju. Posrečilo se ji je oprijeti se deske ter se rešiti iz valov. Toda ti potniki so se rešili smrti v valovih, na otoku jim je pa pretela hujša in strašnejša smrt, — smrt za lakoto. Na otoku ni bilo ničesar drugega, kot same pečine. Ubogo dete je jokalo ter prosilo z jokom hrane od stiskane matere. Toda kaj naj da detetu

revica, ko sama ni imela ničesar. Jokala je z detetom v srčni boli. Toda, ko le ni mogla potolažiti lačnega siroteka, kaj stori materino srce v svoji nezapopadljivi ljubezni do svojega dojenčka? Z ostrim kamenom si na roki predrn žilo krvi, ter z lastno krvjo za silo potolažil glad otroku. To je storila prvi in drugi dan. Tretji dan se je posrečilo nesrečnim izseljencem obrniti na se pozornost neke ladije, ki je plula mimo, da jih je rešila grozne smrt. Vsi so se po malo dnevih okrepcali, le mati je vsled zgubljenosti krvi tako oslabela, da je po nekoliko dnevih umrla.

Kako velika je bila pač ljubezen te matere! Kdo naj jo razume? Toda, "ko bi tudi mati pozabila na lastno dete, jaz ne bom pozabil na te, govori Gospod Tvoj Bog" (Iz. 49, 15). Kaj je vsa ljubezen človeškega materinega srca v primeri z ljubeznijo Jezusovo do nas. Pogledaj na sv. križ! Ali ne vidiš tam odprto ne eno žilo, ampak vse žile, da, Srce samo prebodeno, iz katerega

je stekla sv. rešnja kri do zadnje kaplice za naše rešenje? V resnici, "večje ljubezni nima, kakor jo ima oni, ki da svoje življenje za svojega prijatelja." (Sv. Jan.) In to je storilo za nas božje Srce Jezusovo.

Ta otrok se je ohranil pri življenju. Od-rastel je in se pogosto s hvaležnostjo spominjal svoje matere, ki je s svojim življenjem rešila njegovo življenje.

Ko bi ta sin kdaj v življenju pozabil na ljubče srce svoje matere, morda ga celo sovražil, preziral, kaj bi mu vsakdo lahko rekel? Da je črn nehvaležneš!

Ali ni toraj tudi naša sv. dolžnost spominjati se Srca Jezusovega, ki je dalo vso kri, svoje življenje za nas? Ali ne bi bila to najgrša črna nehvaležnost?

Da, Srce Jezusovo nas je ljubilo, ljubilo do smrti in sicer do smrti na križu in nas še ljubi v presv. Rešnjem Telesu. Kako opravičen je toraj njegov klic: "Sin, daj mi svoje srce!" t. j. ljubi me!

Presv. Srce Jezusovo pa tudi sedaj noče zastoj našega srca, naše ljubezni, našega čiščenja, dalo je posebne obljube bl. Mar-jeti za vse one, ki bi častili njegovo Srce. Posebne milosti je pripravljeno deliti vsem, ki bi ne pozabili njegove ljubezni, ki bi se hvaležno spominjali nanj in ga častili.

1. PRVA OBLJUBA:

"Tolažil jih bom v njihovem trpljenju."

O, kako bedno je naše življenje na zemlji! S solzo v očesu prijoka novorojenček na svet, solza gre z njim celo življenje in s solzo v očesu zopet odhaja v večnost. Pomisli svoje življenje! Seštej svoje srečne ure, seštej svoje žalostne ure in odštej srečne od žalostnih in boš videl, da je resnica, da smo v dolini solza.

Kaj bi videli, ko bi nam bilo mogoče pogledati v človeška srca, katera srečujemo dan na dan. Koliko bi videli tu viharjev, koliko gorja, koliko zla, koliko stisk in težav!

Dvakrat hujše je pa trpljenje, ako človeško srce ne najde sočutja. Človeško srce mora imeti sočutno srce, da mu potoži svoje gorje. V naravi našega srca je to. Ko je sedel prerok Jeremija in plakal nad razdejanim Jeruzalemom, tožil je, da je gorje Izraela za to tako veliko, ker ni nikogar, ki bi ga bil tolažil.

O, koliko samomorov bi bilo manj, ko bi vsak obupanec našel v svoji boli srce, kateremu bi se mogel zaupati, ki bi ga poto-lažilo.

Toda kje najti tako sočutno srce, ki bi v resnici kakor usmiljeni Samarijan vtilo hladilnega olja tolažbe v skeleče rane srca?

Svet je sebičen! Svetna srca iščejo samo sebe! Svet je mrzel kot led v januarju. Svet hoče le izkoriščati. In vendar, človek mora dobiti tolažbe!

Toda v tem pa kliče v sredo med človeška srca skladek glas, glas iz tabernakelja: "O, vi vsi, ki se mučite in ste v stiski, pridite k meni in jaz vas bom poživel!"

O človeško stiskano srce, k Jezusu! Pred tabernakelj! Naj bo gorje se večje, — k Jezusu! —

Koliko milijonov src je našlo tu že svojo tolažbo! O, koliko milijonov ranjenih človeških je src našlo pri usmiljenem nebeškem Samarijanu v tabernaklju sladke in krepilne tolažbe! Koliko obupanih src se je tu nasrkalo junaške moči, da so šli z novim pogumom, z novim junaštvom nazaj v svoje življenje, v svoje trpljenje! Koliko opešanih in pod težo njih križa onemoglih duš je tu dobilo krepkih sil in neslo svoje križe junaško, kakor ga je najprej nosil On sam.

O, roka Jezusova zna le blagoslovljati. Poglej Ga le na svetem križu! Da bi bil vedno pripravljen na objem, ima roke razpete k objemu, glavo nagnjeno k objemu, srce odprto k sočutju!

Zatoraj, kdor zvesto časti to Srce, o, ta je našel srce, ki bo vsikdar čutilo z njim, ki bo jokalo z jokajočim, trpelo s trpečim, junačilo obupane, zdravilo bolne.

Zato, čemu biti zapuščen! Čemu biti brez sočutnega srca? K Jezusu!

Častimo srce Jezusovo! Rojak, ki se pehaš in mučiš po tujini za svoj živež, ne pozabi na Srce, "ki je ljudi tolikanj ljubilo!" Ne išči drugod svoje tolažbe, kakor pri Njem! Povsodi imaš katol. cerkve, Tja pojdi v stiskah!

[Dalje sledi.]

"Sredi med Vami stoji eden, katerega Vi ne oznate," rekel je Sv. Janez Krstnik, ko je napovedal Jezusa. — Ali ne veljajo te iste besede tudi za mnogo katolikov? Sredi med nami živi naš Gospod Jezus, pa Ga nočemo poznati. Kako smo nespametni! Žejni smo, in studenec je tako blizu, pa nočemo vedeti zanj. Revni smo, Bogatin vseh bogatinov je mej nami, pa ga nočemo poznati. Bolni smo. Najboljši Zdravnik vseh zdravnikov je blizu nas, pa ga nočemo poznati. — Ali toraj ravnamo prav?

Kar je samo na pol res, je slabše kot najhujša laž.

Ko bi svet toliko žrtvoval za Boga, kolikor žrtvuje za hudiča, o kako srečno in zadovoljno bi živel.

Praktičen Katoličan v Ameriki.

Noben izraz se mej nami ameriškimi Slovenci tolikrat ne rabi in tudi toliko ne zlorabi, kakor se ravno častni pridevek, na katerega je marsikak ameriški katoličan ponosen, namreč pridevek "praktičen katoličan."

Vsa katoliška društva imajo v svojih društvenih pravilih takoj na prvi strani v točki drugi postavbo, da mora biti vsak član društva "praktičen" katoličan. Po tem članku soditi, bi bilo toraj mej nami ameriškimi Slovenci jako velik del praktičnih katolikov. Toda če zasledujemo življenje in delovanje teh "kat." društev in Jednot, bo vsaj poznavatelj razmer, zmajal z glavo. So katol. podporna društva, združena s "kat." Jednoto, toda člani teh društev so večkrat vse kaj družega, samo "praktični" katoliki ne! Kako je to mogoče? Saj je vendar pogoj stavljen, kdo sme biti sprejet, t. j. le praktičen katoličan.

Ne mislimo tu zasledovati, kdo je temu kriv. Vendar mislimo, da je precej temu vzrok to, da se ne pojmuje določno in jasno, kdo je pravi "praktičen" katolik v Ameriki.

Dalje imamo po naših naselbinah veliko drugače jako izvrstnih in dobrih mož, ki žele in tudi skušajo biti verni praktični katoliki. Vendar pa imajo o marsikaterih stvareh, ki se tičejo verskih dolžnosti, glede njih razmerja do župnije, do cerkve, do duhovščine jako čudne, da naravnost napadne nazore. Nekateri bi radi spolnjevali vestno svoje dolžnosti. Toda kar ne morejo si misliti, da bi moglo tu biti kaj drugače, da bi bile tu druge zapovedi, drugačne verske dolžnosti, kakor pa so jih bili navajeni doma. Kako pogosto se čuje izgovor: "Kaj je tukaj drugi Bog, kakor doma?"

Zato mislimo, da je dolžnost našega lista, da da jasen in natančen odgovor na to vprašanje: Kdo je v resnici pravi praktičen katolik, oziroma, katere dolžnosti imamo kot katoličanje v Ameriki.

Začenjamo takoj z današnjo številko!

I. ŽUPNIJA.

Prva in poglobitna dolžnost praktičnega katolika je, da je član kake župnije.

Sv. cerkev je najpopolnejša organizacija na svetu. Cela sv. cerkev je razdeljena v nadškofije, nadškofije v škofije, škofije pa v župnije. Sv. cerkev nima meja, temveč ves svet, cel zemlje krog je sv. cerkev. Verniki vseh delov sveta spadajo v sv. cerkev. Nadškofije in škofije so razdeljene po krajih in določenih mejah. Župnije so pa razdelje-

ne po določenih mejah, ali pa po vrsti ljudstva. Po mejah so določene vse župnije v starem kraju. Vsi verniki, ki stanujejo v gotovih mejah, spadajo v eno župnijo. Tudi v Ameriki imamo take župnije. Tako so razdeljene župnije v krajih, kjer je le po ena cerkev. V krajih, kjer je več župnij ene narodnosti, tam dobi vsaka svoje krajevne meje. V krajih, kjer so pa cerkve različnih narodnosti in obredov, razdeljene so po narodnosti ali obredu. Vsi verniki v gotovem kraju, ki so ene narodnosti, spadajo pravilno vsi k njej, kdor hoče ali noče. Kjer so verniki ene narodnosti, pa dvojnega obreda (latinskega, ali grškega, ali ruskega), pa imajo vsak svojo župnijo, tedaj vsak vernik spada k župniji svojega obreda.

V veliko krajih je pa danes tudi na prosto voljo, kam kdo hoče spadati. Vendar v vsakem slučaju pa vsakdo mora spadati v eno župnijo.

Iz tega sledi, da kdor hoče biti član sv. cerkve, on mora nujno spadati v kako škofijo. Ker pa nihče ne more biti član kake škofije, ako ni član tudi kake župnije, iz tega sledi, da vsak katoličan, ki hoče biti član sv. cerkve, mora biti najprej član kake župnije in po župniji šele škofije in po škofiji je zvezan s sv. cerkvijo.

Kdor toraj pravi, "jaz ne spadam v nobeno," ta s tem samo priznava, da je uporni sin svoje župnije in da noče biti tudi član sv. cerkve. Ko je vlada pred petimi leti štela katoličane po Združenih Državah, šteli so jih tako-le: Vsi župniki so dobili vprašalne pole, kjer so popisali koliko imajo v svoji župniji duš. Župniki so navadno vzeli v roke svoje župnijske zapisnike in po teh to sporočilo izdelali. Kdor ni bil vpisan v nobeni župniji, ta tudi ni bil štet med katoličane. In tako se je zgodilo, da so nas našli mesto najmanj 40 milijonov, le 14 milijonov. Iz tega je jasno, da kdor ni član kake župnije, tudi ni štet mej katoličane, toraj ne samo, da ni "praktičen" katoličan, temveč sploh katoličan ni.

Nekateri se izgovarja: "Jaz spadam v župnijo v starem kraju." Da, dokler misliš na dom, spadaš s srcem v svojo župnijo doma, pa le s srcem, v resnici pa spadaš v župnijo v onem kraju, kjer si sedaj.

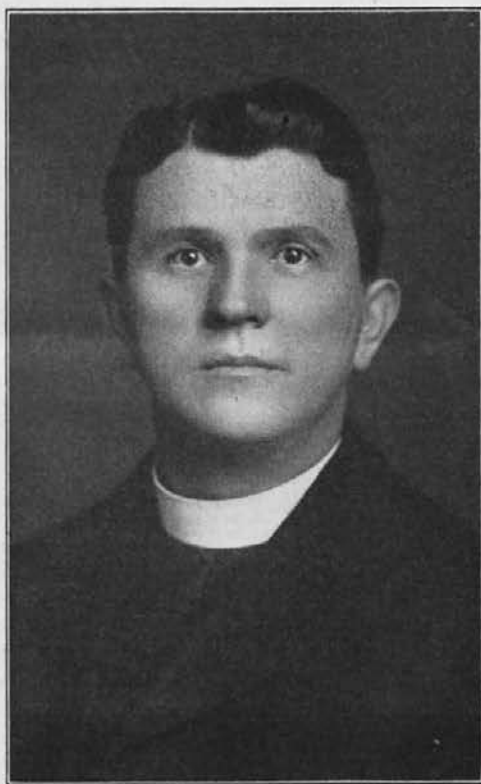
Ta določba, je določba sv. cerkve in se mora ubogati. Kdor pa cerkve ne posluša, "naj ti bo kakor nevernik."

[Dalje.]

Cerkvene Novice iz Slovenskih Župnij.

Rev. Jos. Tomšič, novi duhovni vodja K.S. K.I.—Z januarjem nastopa svoje odgovorno mesto novoizvoljeni duhovni vodja prve in največje slovenske organizacije v Ameriki, K. S. K. Jednote, ki je bil izvoljen pri zadnji konvenciji oktobra meseca. Kakor znano našim čitateljem, je bil gospod Tomšič eden izmed ustanovnih odborikov družbe sv. Rafaela in nje prvi Predsednik. Tudi ima veliko zaslug za ustanovitev našega lista

skrivaj in se ne polasti jednote, mislimo namreč sovražnika — protikatoliški duh. Ustanovitelji te velika organizacije so dali tej mogočni stavbi kat. podlago. Vedeli so, da bo le na tej podlagi tako krepko vsklila in se tako krepko razvila, kakor se je v resnici. Toda bali so se, da bi sovražnik ne prišel in ne spodkopal tega temelja. Njih pogled je šel v prihodnjost, ko bojo oni oddali vaje iz rok, ko bojo prijele za delo

Rev. JOS. TOMŠIČ.

"Ave Maria." Takoj ko se je sprožila misel o ustanovitvi tega lista bil je on krepk podpornik te misli. Ko mu je čas dopuščal, vzel je tudi sam pero v roko in napisal par jako krasnih člankov za naš list.

Čast duhovnega vodje je gotovo velika čast. Združena je pa tudi s težkimi in odgovornimi dolžnostmi. Od delovanja duhovnega vodje precej zavisi pravi katoliški značaj cele jednote. On je v jednoti zastopnik cerkve in branitelj cerkvenih pravic pri jednoti. On je kakor čuvaj pri trdnjavi, ki mora paziti, da se sovražnik ne priplazi

druge krepke roke. Zato so pa ustanovili pri vodstvu jednote mesto duhovnega vodje, ki naj jim da zagotovilo, da bo jednota ostala vedno taka kot kakoršna je bila ustanovljena, namreč katoliška. Zato, pravimo, je služba duhovnega vodje jako važna in velepomembna za duh cele jednote. Nikdar ne sme to mesto pasti na stopinjo, da bi bila to samo čast!

Kdor pozna gospoda Tomšiča se gotovo veseli njegove izvolitve za to važno mesto. Veselimo se tega zlasti mi in mu ob nastopu njegove službe prav iskreno častitamo in mu

želimo obilo blagoslova iz nebes, da bi krepko vodil celo jednoto v verskih zadevah po poti, katero so ji začrtali njeni ustanovniki!

Nova slovenska cerkev v Sheboyganu, Wis. V nedeljo dne 26. nov. je ob veliki udeležbi katoliških Slovencev, Hrvatov in drugih katoliških sosedov ob asistenci šesterih č. gg. duhovnikov mil. g. Jos. M. Koudelka, škof iz Milwaukee, prav slovesno blagoslovil novo slovensko cerkev sv. Cirila in Metoda v prijaznem Sheboygan, Wis. Spreved z 18 ministranti in 24 belo oblečenimi deklami na čelu se je vil iz župnišča do cerkve, kjer se je po običajnih obredih med prepevanjem psalmov izvršilo blagoslovljenje cerkve, ki je bila za ta dan seveda na prav okusen način znotraj in zunaj ozaljšana. Pred cerkvijo so bili postavljeni mlaji, oviti s spletenimi venci, s svežim zelenjem in cvetjem. Iz visokega zvonika so plapolale na vse štiri strani zastave: Papeževa, slovenska, hrvatska in ameriška. Za lepoto hiše božje vneti farani so pa tudi cerkev znotraj posebno glavni oltar okinčali s svežimi cveticami in drugim lepoticjem tako, da lepše niso mogli. Slavnosti so se z veseljem udeležila korporativno vsa domača društva z godbo na čelu: Novo ustanovljeno društvo sv. Cirila in Metoda K. S. K. J., društvo sv. Janeza Krstnika J. S. K. J. in 3 samostojna društva: sv. Ivana Nepomuka, Ilirija in Nada. Pobožnost v cerkvi je napravila na zbrane vernike globok vtis. Med pontifikalno sv. mašo je imel slavnostni govor č. g. Anton Sojar iz Chicage. V prepričevalnih besedah je č. g. govornik razložil poslušavcem, kakšno korist imajo rojaki v tej domovini od svojih cerkva. S pomočjo cerkve in duhovnika — tako je rekel g. govornik — ohrani naš rojak v ti novi domovini najdražjo svetinjo svete vere kljub vsem velikim nevarnostim in slabim vzgledom. Če bi cerkev ne imeli, bi se naš narod v ti zemlji versko in moralno popolnoma izgubil. V hiši božji nadalje dobiva kristjan milost božjo s prejetjem sv. zakramentov po posredovanju duhovnikov. Cerkev nadalje rosi svoj blagoslov na katoliške družine, saj se po resni pripravi v cerkvi sklepa sveti zakon, in dobri zakoni so podlaga miru in sreče narodov. Iz cerkve prihaja nadalje najlepši nauk o vzgoji otrok. "Otrok, ljubi Boga in boj se greha!" S pomočjo domačih cerkev se Slovencem ohranja tudi mili materni jezik, kakor sta sv. slovenska brata Ciril in Metod našim pradedom oznanovale sveto vero v domačem jeziku. Kjer je cerkev, tam raste slovenska naselbina, ker dober rojak se bo zmirom rajše tja naselil, kjer je cerkev. Tako v fari postane cerkev versko, društveno in gospodarsko središče; cerkev postane mati, okrog katere se zbirajo vsi njeni otroci. Za to pa, ker je cerkev tolike neprecenljive koristi za

vsako naselbino, zato je sveta dolžnost vsacega katoliškega rojaka ljubiti cerkev in ji tudi pomagati.

Po sv. maši se je obrnil mil. g. škof Koudelka do ljudstva in v lepi, pravilni slovenščini, v ganljivih besedah spodbujeval vernike k časti božji. Vsi so občudovali vidno gorečnost tega slovanskega apostolskega dostojanstvenika. In ljudstvo se je čutilo sila počaščeno, da jih je vladika, ki je rodni Čeh, pozdravljal in navduševal v slovenskem jeziku.

Popoldan smo imeli slovesne pete litanije Matere Božje, pri katerih je zopet prijazno sodeloval in z nami vred slovensko pel mil. g. škof.

Namesto kake veselice so farani te cerkve priredili zvečer v nabito polni cerkveni dvorani v prid cerkvi 2 dramski predstavi z zbranim programom obojih naših slovenskih pevskega zborov.

Cerkev sv. Cirila in Metoda je krasna stavba in, po vsi pravici jo smemo za Calumetsko in Jolietko cerkvijo imenovati najlepšo cerkev v Ameriki. Zidana je v romanskem slogu iz "concrete cement block"-ov. Dolga je 115 čevljev, 54 široka in 50 visoka. Zvonik je 110 čevljev visok. Posebna dika cerkve je veliki oltar, napravljen v romanskem slogu. To za res občudovanja vredno umetniško delo poveljujeta izvanredno krasna kipa sv. Cirila in Metoda, ki sta importirana iz Tirolskega. V dveh ličnih stranskih oltarjih, ki sta delo naših domačih veščakov, sta kipa Matere Božje in sv. Jožefa. V cerkvi je 675 sedežev. Društva pa imajo v pritličju cerkve prostrano in svetlo dvorano, na katero so lahko ponosni.

Mesto Sheboygan leži 60 milj severno od Milwaukee. Izmed 30.000 prebivalcev je nad 200 slovenskih družin in nekaj hrvatskih. Vseh duš šteje slovenska naselbina kakih 1500. Poleg nekaterih trgovcev in rokodelcev delajo vsi naši rojaki v tukajšnjih tovarnah.

Ta napredek slovenske naselbine in slovenske fare je delo edino neumorno delavnega župnika č. g. Jakoba Cerne, ki je kot prvi župnik v 20. mesecih v sodelovanju s farani povzdignil naselbino do tolike višine. Župnija ima tudi krasno župnišče. Lepi Sheboyganski naselbini je z novo cerkvijo položena podlaga za nadaljni razvoj in napredek.

Pittsburgh, Pa. — Na Zahvalni dan imela je naša slovenska fara veliko slavnost, ki so se je udeležila poleg častite duhovščine tudi vsa naša društva. Ta dan namreč je blagoslovil našo šolo Rt. Rev. Jos. Suehr ob asistenciji 10 duhovnikov in ob navzočnosti neštevilne množice ljudstva. Slovenski govor je imel Rev. Josip Vrhunec, mestni slovaški župnik. V svojem govoru slikal nam je najprvo naše napake pri vzgoji otrok in

povdarjal potrebo krščanske vzgoje in nujno potrebo farnih šol. Med drugim je č. govornik rekel: "Fare brez šol nimajo nikake prihodnosti. Vsa naša narodna in verska bodočnost je zidana na pesek brez farne šole. Katoliški otrok mora imeti katoliško vzgojo, katoliški otrok spada v katoliško farno šolo. Sv. Cerkev nam zapoveduje pod grehom nele pošiljati naše katoliške otroke v farno šolo, ampak tudi podpirati farne šole." Dalje povdarjal je g. govornik vzajemno delovanje domače hiše in šole. — "Vzgledi vlečejo, pravi pregovor. Ako hočemo vzgojiti svoje otroke v dobre katoliške može in žene, moramo biti sami katoličani — nele po "črki," ampak po "duhu," nele z besedo ampak v dejanjih." —

Nova šola je v resnici krasno poslopje. Stane okoli 30.000 dolarjev, je trinadstropna in moderna v vsakem oziru. Vsa čast pittsburskim Slovencem in č. g. Mertel-u za njegovo neumorno delovanje!

V Evelethu, Minn., se versko življenje v župniji Sv. Družine jako lepo razvija. Modro in požrtvovalno delo gorečega g. župnika Bilbana rodi krepke sadove. Vsako prvo nedeljo v mesecu gredo vsi otroci skupno k sv. obhajilu. — Njih vedenje priča, da imajo dobro vzgojo. Tudi druge nedelje pristopa veliko ljudi k sv. obhajilu.

Nadškof Messmer iz Milwaukee, Wis., je imenoval pomožnega škofa Rt. Rev. M. Koudelka D.D. župnikom župnije Sv. Petra in Paula v Milwaukee. Župnija bo sezidala v ta namen novo župnišče, ki bo rezidenca pomožnega škofa Milwaukeeškega.

Rev. Franc Saloven, slovenski župnik v Biwabiku, se je po dvimesečni odsotnosti v stari domovini, zopet vrnil na svoje mesto.

Letni cerkveni fer so imeli v *Jolietu, Ill.,* v župniji sv. Jožefa. Kontesta sti se udeležili Ana Lopare in Marija Rogina. Prva je nabrala \$419.00, druga pa \$277.00 — gotovo velikanski svoti, ki pričati o požrtvovalnosti obeh Slovenk. Ves fer je bil velik uspeh. Cerkev sv. Jožefa v Jolietu ima še težko breme dolga, dasi bo treba skoraj začeti z gradnjo nove šole. Požrtvovalnost in verska zavednost bo vse storila! Sv. Jožef bo pa pomagal. Č. č. šolske sestre so krepko pomagale pri pripravi za fer in pri nabiranju darov.

V Brockway, Minn., — Je naš preč. g. škof Jakob Trobec v mašnika posvetil prvega rojaka Slovenca, rojenega v tej fari, Rev. Ivan J. Oman-a. Mašnikovo posvečenje se je vršilo dne 26. t. m., in drugi dan 27. t. m. je preljubljeni faran stopil prvič pred oltar darovat najsvetejšo daritev Bogu. Bog Vam daj obilen blagoslov pri vašem delu v vinogradu Gospodovem!

Springfield, Ill., Slovenska župnija, katero je pred nekaj meseci ustanovil Rev. Albin Moder, jako krepko in lepo napredu-

je pod njegovim spretnim vodstvom. Župljani krepko sodelujejo s svojim duhovnim pastirjem, kaj čuda toraj, da gre vse lepo naprej. Zadnje čase je dobila cerkev nov zvonik in v kratkem dobi še zvon. Cerkevno pročelje je okrašeno z lepimi križi, ki dajo stavbi lepo sliko. Kako veliko je navdušenje mej župljani, priča društvo sv. Barbare. Imelo je veselico. Toda za svojo društveno blagajno je vzelo le 50 dol. dobička, 105 dol. je dalo pa za cerkev. Res plemenito navdušenje! Čast rojakom v Springfieldu, Ill. Le tako naprej! — Pravi duh mej rojaki, kaže tudi dejstvo, da sta obe društvi, ki imata sv. Barbaro za patrono, to sti K. S. K. J. in pa one iz Forest City, Pa., praznovali praznik sv. Barbare s skupnim sv. obhajilom!

V Pueblo, Colo., so imeli 40 urno pobožnost, ki se je začela 1. decembra. Župljani so se pridno udeležili sv. zakramentov. — 17. dec. je dobila cerkev nov krasen oltar, ki je bil na ta dan slovesno blagoslovljen.

Slovaki v Pueblo, Colo., ki so bili do sedaj združeni s Slovenci, si zidajo novo cerkev.

Sv. misijon v So. Chicagi, Ill., se je jako dobro izvršil. Navdušeni govori č. P. Venceslava, O.S.B. so mogočno vplivali na vernike. Gotovo bo sv. misijon obrodil obilo sadov krščanskega življenja v župniji. Ljudstvo je hvaležno g. Krasovitzu, da jim je dal te lepe dni.

40 urna pobožnost v Hawerstraw, N. Y. se je vršila od 25. do 27. in sicer jako slovesno. Gospod župnik Blaznik je vse storil, da je lepo slovesnost povzdignil. Lepa cerkva je bila krasno okinčana. Sklepne procesije se je udeležilo veliko slovaških, slovenskih in angleških duhovnikov. Sklepno procesijo je vodil č. P. Kazimir, O.F.M., župnik iz Rockland Lake. Izmed slovenskih duhovnikov sta bila še navzoča č. P. Ambrož Širca, O.F.M. hrvaški župnik iz Hobokena, N. J. in č. P. Anzelm Murn, O.F.M. slovenski župnik iz New Yorka. Župnija v Hawerstraw jako krasno napreduje pod spretnim vodstvom gorečega g. župnika Blaznika.

Dekliška Marijina družba v New Yorku je imela tudi letos za praznik svoje patrone 8. decembra tridnevne duhovne vaje, katere je vodil nje duhovni vodja P. Anzelm. Društvenice so se v izvanredno velikem številu udeleževale pobožnosti. Posebno slovesno je bilo v nedeljo 10. dec. skupno sv. obhajilo, katerega so se udeležile društvenice v belih oblekah. Po slovesnosti dala se je družba slikati. Pri letnem shodu družbe je bil voljen nov odbor. Z velikim veseljem je družba pozdravila povratek prejšnje družbene predsednice Marije Gostič, ki je bila z navdušenjem zopet enoglasno izvoljena za predsednico. Družba krepko napreduje in gre dosledno po načrtani poti. Žalibog, da ta lepa slovesnost ni minila brez žalostnega

slučaja. Pri popoldanskem shodu je namreč duhovni vodja naznanil, da so 2 družbenice izbrisane iz družbe radi grdega in pohujšljivega življenja. V resnici je čudno, da ima družba na eni strani toliko izvrstnih in poštenih deklet, da se pa vendar dobe Marijine hčerke, ki pozabijo na svojo obljubo Mariji in na svojo dekleško čast in se dajo zmotiti in zapeljati v cigansko življenje. To kaže, da treba društvencam strogo spolnjevati družbene predpise in družbene dolžnosti ali naj pa izstopijo. Ti slučajji so jako žalostni, vendar nastop duhovnega vodje se mora odobravati in gotovo ne bo brez sadov za prihodnost. O teh društvencih se bo sporočilo domov domači družbi, pri kateri so bile sprejete, da so bile tu javno izobčene iz družbe.

Družba je imela tudi zabavni večer zadnjo nedeljo meseca novembra. Priredile so igro s petjem in zabavo. Udeležba je bila jako povoljna in tudi vspeh je bil dobro vspel.

Za mesec januar se pripravlja igra "Domen." Le krepko naprejš!

Društvo sv. Jožefa št. 2 K. S. K. J. v Jolietu je imelo skupno sv. spoved dne 2. decembra in skupno sv. obhajilo dne 3. decembra pri osmi sv. maši, katera se je brala za vse mrtve člane društva sv. Jožefa. — To je bilo gotovo zelo hvalevredno.

Velik pomanjkljaj je pri katol. podpornih društvih ta, da se ne stori prav nič za ranjce rojake. Knights of C., C. B. L. in druge katol. organizacije, da celo Elks, ki niso katoliki, ne mislijo samo na podporo sorodnikov ob smrti članov, temveč na dušo člana samega. Zato imajo vsa posamezna društva teh organizacij vsako leto meseca novembra posebno slovesno črno sv. mašo, katere se udeležijo vsi društveniki, pri nekaterih društvih je tudi skupno sv. obhajilo za vse ranjke društvene brate. Nekatera društva imajo navado, da se pri teh slovesnostih prebera imena vseh ranjkih društvenikov, da se za vsakega posebej moli. To je gotovo krasna navada, ki pravi o pravem katol. duhu organizacij.

Zakaj bi tudi naše Katol. Jednote kaj takega ne vpeljale? Drug za drugim bomo legli v grob. Kako si bomo želeli pomoči v molitvah od živih prijateljev, če bo morda treba v kraj trpljenja!

Zakaj bi ne zavarovali za smrt tudi sebe, svoje duše, ne samo sorodnikov?

Proti brezverskemu časopisju je nastopil na poseben način franč. kard. Aguirre, primas (najvišji cerkven dostojanstvenik) v Španiji. Izdal je pastirsko pismo na vse sebi podrejene škofije, kjer med drugim tudi pravi, da bi cerkvi sovražno časopisje niti desetine današnje škode ne povzročalo, ako bi ga ne podpirali katoličani sami. Tako podporo vidi kardinal tudi v tem, da priobčujejo katoličani v inseratnem delu cerkvi sovražnega časopisja naznanilo o svetih mašah zadušnicah. Ta naznanila si da liberalno časopisje drago plačati, na drugih mestih pa se norčuje iz istih svetih maš zadušnic. Kardinal določa, da ima odpasti vsaka izvanredna cerkvena slovesnost pri onih pogrebih in zadušniških opravilih, ki so bila naznanjena v liberalnem, cerkvi sovražnem časopisju. Odločna beseda! Naj tudi pri nas posnemajo vsi katoliško misleči možje zgled s tem, da naročajo le *katoliške liste*, predvsem "Ave Maria," ki mora podreti v vsako hišo!

Sovraštvo prostozidarjev do cerkve ne pozna mej, to se je spet pokazalo v Italiji. Prostozidarska zveza Giordano Bruno protestira, da delijo salezijanci in drugi redovniki v Tripolitanijo odhajajočim vojakom križce in svetinjice; da so plemenite gospe pregovorile tisoče vojakov k prejemu sv. spovedi in sv. obhajila, predno so odšli v Afriko; da je vojna uprava imenovala več vojaških duhovnikov; da so škofje zaukazali moliti za vojake v vojni itd. — To je vse srednjeveško, pravijo, in se mora korenito iztebiti. — Pač res, hudič ne more bolj sovražiti križa, kakor ti prostozidarji. Če je pa njih sovraštvo v tolažbo vojakov in blagor vojske, to je drugo vprašanje. Sicer pa kaj briga to prostozidarje, katerim je sovraštvo do križa in cerkve prvo in zadnje!

Važen Dekret.

"Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce," to so sicer besede sv. pisma. Toda sovražniki sv. vere se ravna strogo po njih "Le po duhovnikih," rekel je vodja prostozidarjev na Španskem! "Duhovščina je tisto mogočno obzidje, ki nam brani do ljudstva. Zatoraj najprej po duhovnikih. Pišimo zoper nje! Sramotimo jih, da jim vzamemo pri ljudstvu zaupanje, s zaupanjem bo šlo spoštovanje in — ljudstvo ne bo imelo pastirjev — in naše bo! — Zlasti pridno jih kličimo pred sodnijo. Tožimo jih!"

Po tem se ravna sovražniki celega sveta. Po tem se jako dosledno ravna tudi med našim narodom.

Zlasti se ponavljajo prežalostni slučajji po Francoskem, Portugalskem, Laškem in tudi drugod.

Toraj, katoliki vlačijo pred sodnijo ne samo duhovnike in redovnice, temveč tudi škofe in kardinale! Lepi katoliki to!

To je sv. Očeta nagnilo, da je izdal novo določilo glede tega zla. Tu pravi: "kdorkoli bi brez dovoljenja cerkvene gosposke cerk-

veno osebo, kako naj je to v kriminalni ali politični zadevi, naj to svetni človek, ali duhovnik, naj je to možki ali ženska, pozval pred svetno sodišče, jo prisilil tam ostati, zapade vsem izobčenjem "latae sententiae" (tj. takoj, brez vsake izjave cerkvene oblasti) od katerega ga more odvezati le rimski papež.

Ta kazen pa velja poleg vseh drugih kazni, ki so bile že prej določene, za one, ki bi to storili.

Iz tega določila sledi:

Kdorkoli bi hotel tožiti duhovnike pred svetno gosposko, mora imeti za to dovoljenje od škofa, ali, ako bi hotel tožiti škofa, od nadškofa ali iz Rima samega, ali tu v Ameriki, od apostolskega delegata iz Washingtona, D. C.

To pa radi tega, ker pravi sodnik nad duhovniki je njihov škof, ali nad redovniki njih provincijali ali opatje. Vernik mora imeti že toliko spoštovanja, ne do osebe duhovnikov, temveč do časti njegovega stanu, da ne bo osramotil celi stan s tem, da ga izroči svetnim sodnijam, kjer sede pogosto razni brezverci, verski odpadniki, sovražniki cerkve, morda židje ali prostozidarji. Z osramotenjem duhovne časti, je osramotena tudi vera. Zato pa je dolžnost katolika, da se obrne na cerkveno gosposko in tam naprej poskuša doseči pravico. Če tu ne dobi pravice, saj so še višje instance. Saj je še nadškof, delegat in Rim. V kriminalnem slučaju bo vsak škof rad dal svoje dovoljenje, da se sme krivec tožiti, da se po zasluženju kaznuje.

Tem kaznim zapade tudi, kdor bi dal duhovnika aretovati, brez dovoljenja cerkvenih njegovih predstojnikov.

To so važna določila, katera treba vedeti, da se ne zapade sitnostim.

Cerkvene osebe so vsi duhovniki, škofje itd. vsi redovnik in vse redovnice.

Cerkveno izobčenje je podobno izključanju iz društev ali jednot. Ako društvo ali jednota izključi kakega člana, on ni več v društvu, nima pravice do podpore in drugih dobrot, katere daje društvo ali jednota svojim članom. Za njega je društvo ali jednota, kakor bi je ne bilo.

Kdor je izobčen iz katol. cerkve, on ni več nje član, nima pravice do sv. zakramentov in do drugih milosti, katere uživajo verniki. Če umrje nespokorjen, ne sme biti duhovnik pri pogrebu, ne sme biti pokopan na katol. pokopališčih. Ako bi hotel iti k spovedi, ga ne more noben duhovnik odvezati, razun na smrtni postelji, ako hoče spolniti pogoje. Za nekatera izobčenja je celo tako strogo določeno, da ko bi prišli taki v cerkev med službo božjo, mora takoj duhovnik prenehati s sv. mašo, dokler ne gredo iz cerkve.

Izobčenja so pa ali "latae sententiae," "ipso facto," ali pa "ferendae sententiae," t. j. ali to izobčenje nastopi takoj, ko se prestopnik naredi, in ni še-le treba napovedati te kazni od cerkvene gosposke. To je takor, kakor če kdo stori smrtni greh, zapade kazni večnega pogubljenja takoj, ko to naredi. On je s tem, da je to storil, že obsojen.

Kdor bi bil tako izobčen, mora to takoj povedati pri spovedi. Za izobčenje "ferendae sententiae" se pa zahteva, da jo izreče škof ali papež.

V zgoraj omenjenem slučaju je izobčenje "latae sententiae," toraj, kdor te stori, je s tem že izobčen! Predno more dobiti odvezo, mora ali sam iti v Rim, ali pa po škofstvu ali po spovedniku prositi v Rimu dovoljenja, da sme dobiti odvezo.

Slovenski Indijanski Misijonarji.

Pred nami leži letno poročila urada za sv. misijone med Indijanci po Združenih Državah za leto 1910, objavljeno 1. junija 1911. Iz tega poročila posnemamo, da se silno veliko stori za uboge Indijance, da se jih pripelje do sv. križa in od tod do omike. Iz tega poročila posnemamo, da delujejo med Indijanci tudi trije slovenski duhovniki, Rt. Rev. Monsigr. Buh, V. G. iz Ely, Minn., Rev. Simon Lampe, O.S.B. iz Cloquet, Minn. in Rev. Roman Homar, O.S.B. iz Beaulieu Minn., slovenska benediktina.

Misijon Rt. Rev. Buha leži ob Vermillion jezeru in se po njem tudi imenuje, Vermillion Lake. Indijanci spadajo k Chippewa rodu in jih je okrog 100 družin skupaj. Leta 1910 je bilo krščenih 9 otrok in 8 odraslih. Sv. obhajil je bilo razdeljenih 200, k

prvem sv. obhajilu je šlo 4 možkih in 4 ženske. V šoli je 144 otrok, katoliških 73. Nedeljsko šolo obiskuje 60 otrok, katere podučujeta dve učiteljici. Sv. mašo imajo vsaki mesec enkrat v šoli.

Misijon Rev. Simona Lampe, O.S.B. so ustanovili Jezuitje in so ga imenovali "Župnija Sv. Rešnjega Telesa" (Eucharistic Parish). Misijon je posvečen sv. Družini. Indijanci spadajo enako k Chippewa rodu in jih je 984. Misijon ima dva katehista, ki podučujeta krščanski nauk. Misijon je jako velik in bi potreboval najmanj še 5 cerkva ali kapel. Krstov je bilo l. 1910 41 otroških in 12 odraslih. Sv. obhajil je bilo razdeljenih 2770. K prvemu sv. obhajilu je pristopilo 10 možkih in 26 žensk. Porok je bilo 12, pogrebov 38. Šolo v Fond du lac Reser-

vaciji obiskuje 18 otrok. Nedeljsko šolo obiskuje 12 otrok. Sv. maša je dvakrat ali trikrat na mesec v cerkvi poleg šole.

Rev. Roman Homar, O.S.B. oskrbuje misijon sv. Jožefa v Beaulieu, Minn. Misijon šteje 689 katoličanov, ima dve cerkvi in eno bi še potrebovali, da bi se moglo zadostiti potrebam. Krščenih je bilo 33 otrok in 11 odrasčenih, birmanih 79, sv. obhajil je bilo 876, k prvem sv. obhajilu je pristopilo 5 možkih in 7 ženskih oseb, poroke so bile 4 in pogrebov 15. Državna šola je v Wild

Rice River, otrok je vseh 81, katol. 35, tu sta bila krščena dva, birmanih 22, pri spo-vedi 75, pri sv. obhajilu 85. V nedeljski šoli podučuje učiteljica dvakrat na teden. Sv. maša je dvakrat na mesec v misijonski cerkvi, ki je dve in pol milje oddaljena od šole.

Vseh indijanskih misijonov je 137, mej katerimi deluje 55 svetnih duhovnikov, 29 Frančiškanov, 19 benediktinov, 43 jezuitov in 10 drugih redovnikov.

DRUŽBA SV. RAFAELA.

Predsednik družbe—G. Anton Podgornik, 29 Stagg St., Brooklyn, N. Y. Nanj naj se obrnejo vsi, ki žele pojasnil o družbi.

Gajnik—O. Kazimir Zakrajšek, O. F. M., Box 164, Rockland Lake, N. Y.

Pomožni tajnik—O. Anzelm Murn, O.F.M., 135 E. Second St., New York.

(Tu je tudi pisarna in sem naj se naslavljaajo vsa pisma za pomoč in posredovanje in vse izseljeniško zadeve.)

Odbor "Leo House," doma nemške Rafaelove družbe je imel svoje letno zborovanje meseca decembra. Odbor je vzel s pohvalo naznanje poročilo delovanja voditelja doma, Rev. U. Nageleisena.

Pri tem zborovanju se je posvetovalo tudi o sedanjih razmerah na Ellis Islandu. Sklenilo se je, da dom tudi naprej ne mara zastopnika na Ellis Islandu. Ako se kak potnik obrne na dom za pomoč, morajo spustiti na Ellis Island vsakega državljana. Tako se Ellis Island vsakega državljana. Tako se more dom zavzeti za vsakega. Da bi se pa dom izpostavljaj kot tarča kapricam raznih nativistiških komisarjev, to se je pa zdelo odbornikom preponiževalno. Zato naj dom ostane to, kar je, "Dom katol. nemških naseljencev," ne pa tarča, na kateri bi se poskušali komisarji. Dom ima v preteklem letu veliko večje uspehe, kakor jih je imel pa preje, ko so še imeli zastopnika na Ellis Islandu.

Jako nas veseli, da je ta najvplivnejši dom to sklenil, ker to potrjuje tudi naše ravnanje, nič z Ellis Islandom, dokler je tam mož alla Williams.

Tako naj bo vsak komisar pred vsako narodnostjo sam odgovoren za vse kozle, katere strelja, dočim se je večkrat preje zvrčala krivda na družbe, češ, "Vi niste nič

storili." "Vi bi ga lahko rešili," itd. Sedaj pa lahko reče vsaka družba: to je naredila vlada, oziroma stranka, ki je sedaj na krmilu. Drugič ji dajte pa še svoje glasove, bojo še grše postopali z Vami in še krutejše postopali proti Vašim sorodnikom."

Naseljništvo je zdaj nazadovalo v preteklem letu. To je prav! Naj bi se vendar narodi spametovali, ter ostali doma, kjer so; tam se lotili dela, tam si skušali najti srečo. Kdor je ne najde doma, ta je ne bo našel tudi tukaj.

Kaj ti pomaga rojak, če si vso Ameriko pridobiš, če bi pri tem svojo dušo pogubil. Premoženje boš moral tako ali tako zapustiti svojim dedičem, tvoja duša bo šla pa v večnost.

Največji čudež na svetu bi bil človek, ki bi ne imel nobenega "vendar." — Pravimo, da ima jako blago srce "vendar"... Ta je jako usmiljen, "vendar..." Ta je jako trezen, "vendar..."

NAŠI ZASTOPNIKI.

New York, N. Y.—Rev. P. Anzelm Murn, 135 T. 2d St., N. Y.; Miss Mary Gostič, 267 E. 10th St.; Miss Ivana Subelj, 217 E. 83d Street.

Brooklyn, N. Y.—Mr. Anton Podgornik, 29 Stagg St.; Mr. Alojzij Češarek, 39 Union Ave.; Mrs. Frances Staudohar, 36 Scholes St.

Little Falls, N. Y.—Mr. Michael Kramar, 29 Danube St.

Silver Springs, N. Y.—Anton Bedek.

Cleveland, O.—Mr. Ivan Widerwol, 6127 St. Clair Ave., N. E.; Mr. Valentin Zbačnik, 1157 Norwood Rd., N. E.

Lorain, O.—Mrs. Mary Bombač, 1539 E. 32d St., So. Lorain, O.

Bridgeport, O.—Mr. Mihael Hočevan, R. F. D. No. 2 in za Lansing O. Glandale, W. Va. in Glenova, W. Va.

Barberton, O.—Mihael Železnikar.

Chicago, Ill.—Mrs. Mary Černof, 236 Alexander St.

Waukegan, Ill.—Mrs. Ivana Kirn, 834 10th Street in Mat. Ogrin, 834 10th Street.

Hesperia, Mich.—Mr. Marko Bluth.

Forest City, Pa.—Mr. Louis Zaverl.

Pittsburg, Pa.—Mr. Jos. Pavlakovič, 54 Low St., Sharpsburg, Pa.

Johnstown, Pa.—Mr. Anton Tomec, 287 Cooper Ave.

Washington, Pa.—Miss Ivanka Gruden, 549 E. Chestnut St.

Thomas, W. Va.—Ivan Urbas.

Dodson, Md.—Frank Vodopivec.

Willard, Wis.—Mrs. Mary Perko.

Ely, Minn.—Mr. J. J. Peshell.

Kansas City, Kans.—Rev. A. Leskovec, 515 Ohio St.

Valley, Wash.—Mrs. Franiška Tomsha.

Pueblo, Colo.—Rev. Ciril Zupan, O.S.B., 806 E. B. Street.

E. Helena, Mont.—Anton Segar.

Forth Smith, Ark.—Mrs. Franciska Tavželj.

Trail, B. C. Canada.—Andrew Kavčič.

Bridgeport, Conn.—Rev. Edmund Neurirer, Cerkev Sv. Štefana.

Ljubljana in Avstrija.—Družba sv. Rafaela, Dunajska cesta 34. Ljubljana.

AVSTRIJSKI KONZULATI V ZDRUŽENIH DRŽAVAH.

Poslanik pri vladi v Washingtonu je Baron L. Hengelmüller.

New York—Alexander Nuber, Naslov: General Consulate of Austria, 123 E. 17th Street, New York.

Baltimore Md.—Konzul Louis Hester. Naslov: Consulate of Austria, Baltimore, Md.

Boston, Mass.—Konzul Arthur Donner. Naslov: Consulate of Austria, Boston, Mass.

Buffalo, N. Y.—Jan de Nyeri, konsularni agent. Naslov: Consular Agency of Austria, Buffalo, N. Y.

Charleston, W. Va.—Vice-konzul Michael vitez Von Staszewska. Naslov: Consulate of Austria, Charleston, W. Va.

Chicago, Ill.—Konzul Hugo Von Silvestri. Naslov: Consulate of Austria, Chicago, Ill.

Cleveland, O.—Vice-konzul Ernest Ludwig. Naslov: Consulate of Austria, Cleveland, O.

Mobile, Ala.—Konzul Siegfried Kisler. Naslov: Consulate of Austria, Mobile, Ala.

New Orleans, La.—Konzul Franc Hinderman. Naslov: Consulate of Austria, New Orleans, La.

Philadelphia, Pa.—Konzul George vitez Grivičič. Naslov: Consulate General of Austria, Philadelphia, Pa.

Pittsburgh, Pa.—Konzul Paul Fuhr Von Forster. Naslov: Consulate of Austria, Pittsburgh, Pa.

Richmond, Va.—Konzul Kristoph Borchers. Naslov: Consulate of Austria, Richmond, Va.

San Francisco, Cal.—Oficijal Karl Ruiz de Roxas. Naslov: Consulate of Austria, San Francisco, Cal.

POŠLJA DENAR V STARI KRAJ
NAJCENEJE.

— Velika zaloga —

MAŠNIH IN MOLITEVNIH KNJIZIC
z različnim tiskom po najrazličnejših
cenah
se dobivajo pri

ALOJZIJU ČESAREK,

59 Union Avenue,

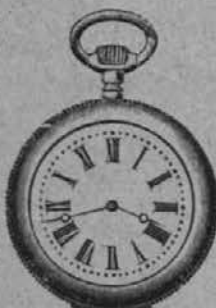
Brooklyn, N. Y.

Slovenci, kje boste kupili
svoje ure, svoje prstane,
svojo zlatnino?
Gotovo nikjer drugje ne,
kot pri

J. BRÜLL & SIN,

35 Avenue A, New York.

Velika zaloga različnih
stenskih ur, budilnic, po-
ročnih in družih prstanov,
zlatnine, okraskov, itd.

Slovenci kupite si svoja

OBUVALA

edino pri sloveči tvrdki

JOHN UZMANN & SONS,

župljanih cerkve Vseh Svetnikov na Troop Ave.,
ki ima veliko izbiro najrazličnejših obuval

— po zelo zmernih cenah. —
Pridite in ogledite si našo zalogo!

694-696 BROADWAY, BROOKLYN, N. Y.

Blizu Whipple Street.

Tvrdka že obstoji iz leta 1885.

Ako želite imeti po malih fotografijah

VELIKE SLIKE

po zelo nizkih cenah, obrnite se najprej pis-
meno ali osebno na

KERN BROS.,

419 Ditmar Avenue, Long Island City, N. Y.

ZA BOŽIČNE PRAZNIKE!

POSEBNA PONUDBA!

12 { Božičnih in novoletnih razglednic za } 10c.
— Pošli znamko za 10c. — }

Krasne fotografske slike. Nekaj posebnega!
Poskusi! Vsak bo vesel, kateremu jih boš
poslal!

Posebne ponudbe za duhovnike, ako želijo
dati svojim župljanom za božično darilo svojo
lastno sliko. Slika je umetniško izdelana v
božični ali novoletni emblemi. Cene jako zmer-
ne! Pišite po vzorci!

KERN BROS.,

419 Ditmar Ave., Long Island City, L. I., N. Y.

A. Stolzenberger

POGREBNIK

se priporoča vsem Slovencem v New Yorku in
Brooklynu obseh svečanostih, krstih, poro-
kah in pogrebih, i. r. Ima na razpolago vsikdar
konje in kočije tako jako zmernih cenah. Sloven-
ci, najbolje boste postreženi, ako se obrnete na

A. STOLZENBERGER,
UNDERTAKER AND EMBALMER

82 Stanton Street,

med Allen in Orchard Sts. NEW YORK.

Telephone: 307 Orchard.

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo
veliko izbiro nabornih knjig v vseh jezikih, vseh
cerkvenih potrebščin kinov, podob, svetinje itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST.,

NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Upravništvo "Ave Maria" ima v zalogi

HCI BREZMADEŽNE

ali

DEKLISKE ŠMARNICE.

Nabral Francišek Bleiweis, župnik v Lešah.

To je krasen molitvenik, zlasti za slovenska
dekleta. Za vsaki dan celega meseca ima kratka
a tako jedrnatna premišljevanja, da je nemo-
goče knjižico preje odložiti, dokler se cela ne
prebere. Kako krasna bi bila ta premišlje-
vanja n. pr. za majnik za Marijine družbenice,
katerim je v prvi vrsti namenjena! Koliko
duhovne koristi bi imele družbenice od nje.
Knjižici je pridružen tudi obrednik Marijine
družbe.

Knjižico kar najtopleje priporočamo vsem
slovenskim dekletom! Stariši, ki imate dekleta
v Ameriki, pošljite jim to knjižico v dar! Lep-
šega daru jim ne morete dati!

Knjižica v usnjato vezavo s zlato obrezo in
obrednikom Marijine družbe stane s poštnino
\$1.25. Dobiva se tudi v New Yorku pri du-
hovnem vodju New Yorkske Marijine družbe,
135 E. Second St., New York.

CHAS. STOKES

priporoča slovenski duhovščini svoje
izvrstno garantirano mašno vino, pristne
amerikanske trte.

Pišite po poskušnjo.

Naslov: CHAS. STOKES,

Kelleys Island, O.

VSAKA SPREMEMBA NASLOVA PROSIMO, DA SE NAM VSELEJ GOTOVO
TAKOJ SPOROČI!